

Sygn. akt V CSK 44/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. Spółki z o.o. w D.

przeciwko Związkowi w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 3 września 2014 r., sygn. akt I ACa 867/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącej na rzecz pozwanego 1817 (jeden
tysiąc osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki A. sp. z o.o. z siedzibą w D. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 3 września 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania

argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, niepubl.).

Skarżąca obydwie wyżej omówione przesłanki związała z zakresem stosowania art. 189 k.p.c., jednak przedstawiona argumentacja nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen zagadnienia prawnego, ani za tezą skarżącej o podnoszonych przez nią wątpliwościach interpretacyjnych i rozbieżnościach w orzecznictwie, którego skarżąca i tak nie przytoczyła. Ponadto, art. 189 k.p.c. w zakresie wskazanym przez skarżącą był już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i jako niebudzący wątpliwości nie wymaga dalszych rozważań (por. m. in.: wyrok SN z dnia 17 kwietnia 2015 r., sygn. akt III CSK 226/14, wyrok SN z dnia 15 maja 2013 r., sygn. akt III CSK 254/12, wyrok SN z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt IV CSK 469/12, wyrok SN z dnia 8 lutego 2013 r., sygn. akt IV CSK 306/12, wyrok SN z dnia 9 sierpnia 2012 r., sygn. akt V CSK 372/11, wyrok SN z dnia 5 kwietnia 2012 r., sygn. akt II CSK 473/11, wyrok

SN z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I CSK 325/11, wszystkie dostępne na www.sn.pl).

Skarżąca podniosła, że w sprawie doszło do nieważności postępowania z uwagi na brak możliwości obrony jej praw poprzez naruszenie przez Sąd I instancji art. 133 § 3 k.p.c. i art. 214 k.p.c. W postępowaniu kasacyjnym zarzut nieważności może dotyczyć bezpośrednio tylko postępowania przed sądem drugiej instancji (por. m. in.: wyrok SN z dnia 2 października 2012 r., sygn. akt II UK 58/12, niepubl., wyrok SN z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt III CSK 274/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 23, Biuletyn SN 2012, nr 7, s. 14, wyrok SN z dnia 1 czerwca 2012 r., sygn. akt II PK 259/11, niepubl.). Jak wynika zaś z treści skargi kasacyjnej, zarzut ten został odniesiony do postępowania przed Sądem pierwszej instancji, zatem w postępowaniu kasacyjnym mógłby podlegać ocenie jedynie w razie przytoczenia stosownych przepisów, regulujących postępowanie drugoinstancyjne, których naruszenie miało prowadzić do nieuwzględnienia nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji. Takich przepisów nie przytoczono.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca odniosła tą przesłankę do art. 189 k.p.c., ale nie przedstawiła argumentów, które wskazywałyby na jakiegokolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd II instancji. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, niepubl.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

